

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobců: A) **Bytové družstvo Xaveriova 37**, IČ: 25123769, se sídlem Praha 5, Xaveriova 37, B) **Ing. M. M., CSc.**, C) **E. B.**, všichni zastoupeni JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem, se sídlem Praha 2, Slavíkova 1568/23, a žalobkyně D) **JUDr. N. K.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) **Bytové domy Na Pláni s. r. o.**, IČ: 03576744, se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 559/28, zastoupené JUDr. Zdeňkou Maršíkovou Nocarovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Praha 1, V Jirchářích 148/4, 2) **MUDr. J. M.**, v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2013, sp. zn. S-MHMP 925361/2013/OST/Če,

t a k t o :

- I. Žaloba žalobkyně D) se odmítá.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2013, sp. zn. S-MHMP 925361/2013/OST/Če, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům A), B) a C) náklady řízení ve výši 37.314,- Kč do rukou jejich zástupce JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**
- IV. Žalobkyně D) nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- V. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

VI. Žalobkyni D) se vrací zaplacený soudní poplatek, který jí bude vyplacen z účtu Městského soudu v Praze ve výši 3.000,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

VII. Žalobkyně D) se vyzývá, aby ve lhůtě do jednoho týdne od doručení tohoto rozhodnutí sdělila soudu číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.

Odůvodnění:

Žalobci se podanými žalobami domáhali přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jejich odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 5, odboru územního rozhodování (dále jen „stavební úřad“) ze dne 9. 2. 2009, č.j. OUR.Sm.p.1591-2441/08-Za-UR, kterým byla podle § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) na pozemcích v k.ú. Smíchov v Praze 5 v lokalitě při ulici Na Pláni umístěna stavba s názvem „Výstavba bytových domů Na Pláni“, spočívající v souboru staveb 10 bytových domů, včetně napojení na inženýrské sítě, telefon a komunikaci.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 29. 10. 2013, č.j. 5 A 169/2013-48 spojil podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“), ke společnému projednání věci vedených před zdejším soudem pod sp. zn. 5 A 169/2013, sp. zn. 5 A 177/2013, sp. zn. 5 A 178/2013 a sp. zn. 5 A 179/2013 s tím, že budou nadále vedeny pod sp. zn. 5 A 169/2013.

Žalobci v žalobě namítali rozpor žalobou napadeného rozhodnutí o umístění stavby s § 94 odst. 5 stavebního zákona, jakož i s § 90 odst. 4 správního řádu. Poukázali na to, že ke stavbě bylo dne 8. 11. 2010 vydáno stavební povolení pod č.j. OSU.Sm.p.1591-54530/2010-Še-R, v právní moci dne 11. 6. 2012, tudíž po zrušení předchozího územního rozhodnutí stavby ze dne 24. 8. 2009, č.j. S-MHMP 370541/2009/OST/Če již nebylo možné vydat žalobou napadené rozhodnutí..

Uvedli, že žalovaného na výše uvedený rozpor upozornili ve stížnosti a žalovaný si byl této procesní situace vědom, neboť v rozhodnutí ze dne 8. 2. 2013, č.j. S-MHMP 1222672/2012/OST/So, kterým zamítl žádost žalobců o obnovu stavebního řízení, konstatoval, že stavební řízení nemůže být obnoveno, neboť dle § 94 odst. 5 stavebního zákona již nelze v územním řízení meritorně rozhodnout.

Namítali rozpor stavby s územně plánovací dokumentací pro nesplnění požadavku na využití stabilizovaného území dle § 43 odst. 5 a § 90 písm. a) a b) stavebního zákona. Uvedli, že v územním plánu hl. m. Prahy je stavbou dotčené území označeno jako území stabilizované, v němž je povoleno provést toliko zachování, dotvoření nebo rehabilitaci stávající urbanistické struktury, nikoli provádět rozsáhlejší stavební činnost. Přičemž 8 bytových domů by mělo být umístěno právě do stabilizované plochy územního plánu, konkrétně na místě plnícím funkci zeleného pásu. Zdůraznili, že dotčené území je kompozičně ucelené, proto by došlo výstavbou 10 bytových domů k jeho úplné přeměně.

Dále namítali nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí a jeho rozpor dle § 50 odst. 3, 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), jelikož se v něm žalovaný nezabýval souladem umístění stavby s územním

plánem, pouze v obecné rovině uvedl, že „vzhledem k ploše předmětného území OB 289 879 m², urbanistickému a architektonickému začlenění těchto staveb do území, lze umístění 8 bytových domů (jedná se o počet bytových domů v ploše OB) považovat za dotvoření stávající urbanistické struktury“. Nevypořádal se však s omezením stavební činnosti vyplývající z regulativů územního plánu.

Namítali rozpor stavby s územně plánovací dokumentací pro nesplnění požadavku na ochranu zeleně dle § 43 odst. 5 a § 90 písm. a) a b) stavebního zákona. Upozornili na značku označující zeď vyžadující zvláštní ochranu uvedenou na dotčeném území v územním plánu. Přestože tuto zeď nelze odstranit, byly zde umístěny bytové domy č. 14 a 15.

Nesouhlasili s nerespektováním požadavků na odstupy staveb a zdůraznili, že neměli možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, čímž správní orgány porušily § 2 odst. 4, § 4 odst. 3 a 4, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu, čl. 8 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a § 90 odst. b) a c) stavebního zákona. Konstatovali, že navrhované objekty stavby svou hmotou a objemem nekorespondují s převažující okolní zástavbou, neboť míra využití území není tak intenzivní, jak je zástavba navrhovaná. Správní orgán I. stupně se touto námitkou nikterak nezabýval a s odkazem na dokumentaci pouze nepřezkoumatelně uvedl, že odstupové vzdálenosti jsou dostatečné. Ve vztahu k objektům 4 a 5 zamítl žalovaný námitku s odkazem na dvě pravomocná rozhodnutí o povolení výjimek z vyhlášky o OTPP. S těmito rozhodnutími se však žalobci neměli možnost seznámit a vyjádřit se k nim.

Namítali nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť bylo vydáno osobou vyloučenou z rozhodování. Žalobci navrhli soudu, aby přezkoumal zákonnost usnesení tajemníka Úřadu městské části Prahy 5 ze dne 20. 5. 2008, č.j. OUR.Sm.p.1591/2441/08, jímž rozhodl o nevyloučení Ing. arch. E. Č., vedoucí Odboru územního rozhodování Úřadu městské části Prahy 5. Pro žalobce byla otázka její nestrannosti v řízení zásadní, neboť v územním řízení Ing. arch. Č. činila úkony a zároveň podepsala územní rozhodnutí. Zdůraznili, že rozhodnutí starosty městské části Prahy 5, kterým nebyl tajemník Úřadu městské části Prahy 5 vyloučen z rozhodování o námitce podjatosti Ing. arch. E. Č., bylo zrušeno Magistrátem hl. m. Prahy; dovodili tak, že se jednalo o osobu vyloučenou z činění úkonů v daném řízení.

Uvedli, že vlastníkem převážné části pozemků, na nichž bude realizována stavba, je Hlavní město Praha, které tento majetek svěřilo do správy Městské části Prahy 5. Městská část Praha 5 má zájem na výstavbě bytových domů, neboť byla iniciátorem výstavby, jak vyplývá z oznámení záměru Městské části Prahy 5 ze dne 12. 9. 2006 o vyhlášení výběrového řízení na výběr investora a zhotovitele výstavby bytových domů. Upozornili, že mezi Městskou částí Prahy 5 a stavebníkem byla k dotčeným pozemkům uzavřena řada smluv, mimo jiné kupní, nájemní a o převodu vlastnického práva. Dovodili tak, že Městská část Praha 5 má bezprostřední a majetkový zájem na realizaci dané stavby. Pracovníci úřadu městské části jsou zaměstnanci osoby – účastníka řízení, o jehož věci a záměru se v daném řízení rozhodovalo. V této souvislosti odkázali na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č.j. 1 As 79/2009-141, podle něhož je „podjatost rozhodující osoby třeba nahlížet z širšího úhlu (...) a vnímat ji i v rovině objektivní“. Přičemž v dané věci se jednalo o situaci s politickým významem, o čemž svědčí především smluvní vztahy mezi stavebníkem a Městskou částí Prahy 5, která zároveň celý projekt iniciovala a schválila.

Na závěr se žalobci vyjádřili k otázce své žalobní legitimace a zdůraznili, že umístěním stavby bude narušena jejich pohoda bydlení; zejména dojde ke změně charakteru nejbližšího

okolí, k navýšení dopravní zátěže, hluku a emisí, a tím i k poklesu hodnoty nemovitostí žalobců.

Konkrétně žalobce A) dovozoval žalobní legitimaci ze svého vlastnického práva k domu č. p. 1967 k. ú. Smíchov a k pozemkům p. č. 1957 a 1958/1 k. ú. Smíchov; žalobce B) z vlastnického práva k domu č. p. 2025 k. ú. Smíchov a k pozemkům p. č. 1517 a 1518 k. ú. Smíchov; žalobkyně C) z vlastnického práva k domu č. p. 1991 k. ú. Smíchov a pozemkům p. č. 1527 a 1528 k. ú. Smíchov.

Žalobkyně D) svou žalobní legitimaci odvozovala z práva k bytu v bytovém domě č. p. 1966 na pozemku p. č. 1959 v k. ú. Smíchov, Praha 5, Xaveriova 35, byť je byt ve vlastnictví Lidového bytového družstva Praha 5 (dále jen „LBD“). Upozornila, že realizací stavby by došlo ke snížení hodnoty bydlení, tudíž i ke snížení tržní hodnoty daného bytu. Uvedla, že dům č. p. 1966 stojí v bezprostřední blízkosti navrhované stavby, což doložila přiloženým plánkem. Žalobkyně D) k spornému bytu uvedla, že byla členkou LBD, přičemž dne 10. 4. 1992 podala žádost o převod vlastnictví k bytové jednotce č. 6 dle zákona č. 42/1992 Sb., o úpravě majetkových vztahů a vypořádání majetkových nároků v družstvech. Na základě této žádosti LBD s žalobkyní D) a jejím tehdejším manželem uzavřel smlouvu o převodu vlastnictví dané jednotky. Následně dne 9. 5. 2011 Obvodní soud pro Prahu 5 určil na návrh žalobkyně rozsudkem sp. zn. 4 C 147/2010, neplatnost této smlouvy a vlastníkem sporné bytové jednotky se stalo opět LBD. Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 potvrdil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 1. 2012, č.j. 28 Co 491/2011-98, a po tomto datu se vlastnické vztahy k bytu vrátily do původního stavu. Žalobkyně D) konstatovala, že má uzavřenou smlouvu o smlouvě budoucí s LBD, v níž se LBD zavázalo převést sporný byt znovu do jejího vlastnictví; LBD však svůj závazek z této smlouvy nedodržel a na výzvy žalobkyně D) nereagovalo, tudíž se žalobkyně D) dosud vlastníci bytu nestala. Dne 19. 4. 2012 proto podala k Obvodnímu soudu pro Prahu 5 žalobu o uložení povinnosti uzavřít smlouvu. O žalobě, vedené pod sp. zn. 24 C 80/2012 soud do doby podání žaloby nerozhodl.

Žalobci navrhli soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě souhlasil s tím, že v předmětné věci bylo na základě pravomocného územního rozhodnutí vydáno stavební povolení dne 8. 11. 2010, pod č.j. OSU.Sm.p.1519-54530/2010-Še-R. Stavební povolení bylo Magistrátem hl. m. Prahy, odborem stavebním, zčásti změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutím ze dne 7. 12. 2012. Jelikož stavební povolení je v současnosti předmětem dosud neukončeného soudního řízení a územní rozhodnutí soud nezrušil, pokračoval žalovaný v řízení proto, že nebylo do doby vydání rozhodnutí započato s realizací stavby. Požadavek žalobců na postup podle § 94 odst. 5 stavebního zákona tak označil za ryze spekulativní.

S poukazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nesouhlasil ani s dalšími žalobními námitkami. Upozornil, že podjatostí úřední osoby se soud zabýval již v předchozím rozsudku a shledal ji nedůvodnou.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení 1) ve vyjádření ze dne 18. 4. 2012 nesouhlasila s právním názorem žalobců ohledně aplikace § 94 odst. 5 stavebního zákona. Konstatovala, že toto ustanovení na danou věc nedopadá, neboť územní řízení bylo zahájeno již před vydáním stavebního povolení a dosud se jedná o jedno pokračující řízení. Jeho podkladem je stále

původní rozhodnutí předcházející stavebnímu povolení. Ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona je třeba vykládat nejen gramaticky, ale rovněž v kontextu celého zákona. Má jasnou vazbu na § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť je-li bez náhrady zrušeno územní rozhodnutí, je obnova řízení jedinou cestou, jak docílit zrušení nevyhovujícího návazného stavebního povolení. Dovídala, že pokud územní řízení pokračuje, nemůže nastat konflikt mezi územním rozhodnutím a stavebním povolením. Ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona je proto nutné interpretovat spíše tak, že „územní rozhodnutí se nevydává“ ve smyslu „územní řízení se neprovádí“.

Dále uvedla, že plocha, na které má záměr účastníka vzniknout, je dostatečně velká a záměr v ní nebude rušit stávající urbanistický charakter území, nýbrž ho dotvářet.

Upozornila, že žalobci námitky ochrany zeleně a odstupů staveb vznesli opožděně a nemají dopad do jejich vlastnického práva. Za nedůvodnou považovala i námitku podjatosti úřední osoby, neboť dovedeno *ad absurdum*, by žalobci mohli namítat podjatost všech zaměstnanců Úřadu městské části Prahy 5, jakož i žalovaného.

Soud konstatuje, že v průběhu soudního řízení ke dni 22. 12. 2015 společnost GEOSAN SIGMA s.r.o. zanikla, přičemž z údajů obsažených v obchodním rejstříku vyplývá, že veškeré její jmění přešlo na nástupnickou společnost Bytové domy Na Pláni s.r.o., se kterou soud dále v soudním řízení pokračoval jako s osobou zúčastněnou na řízení 1).

Osoba zúčastněná na řízení 2) se k podané žalobě nevyjádřila.

V replice ze dne 13. 10. 2015 žalobci A), B) a C) setrvali na žalobních námitkách. Dodali, že žalovaný měl postupovat podle § 94 odst. 5 stavebního zákona, neboť aplikace tohoto ustanovení není vázána na to, zda probíhá soudní přezkum stavebního povolení či zda již bylo započato s realizací stavby.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s rozhodováním bez nařízení jednání souhlasili.

Soud se nejprve zabýval tím, zdali byla splněna podmínka řízení spočívající v podání žaloby osobou, které svědčí aktivní žalobní legitimace.

Podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“) kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Soud se tedy zabýval otázkou aktivní legitimace žalobců, která plyne z jejich vlastnického práva k sousedním stavbám nebo pozemkům. Jak již uvedl Městský soud v Praze ve svém zrušujícím rozsudku č.j. 5 Ca 209/2009-118, žalobci jsou obecně oprávněni namítat rozpor stavby s veřejnými zájmy (resp. s požadavky územního plánu), pokud se její realizací cítí být dotčeni na svých vlastnických právech. Musí ovšem namítat takové architektonické a urbanistické řešení umístované stavby, které má bezprostřední dopad na jejich vlastnická práva (popř. na jejich pohodu bydlení).

Požadavek, aby žalobcům svědčilo vlastnické právo k nemovitostem sousedícím s plánovanou stavbou, bez dalšího splňují žalobci A), B) a C). Žalobkyně D) však svou žalobní legitimaci odvozovala z práva k bytu v bytovém domě č. p. 1966 na pozemku p. č. 1959 v k. ú. Smíchov. Ačkoliv žalobkyně D) skutečně velmi podrobně vyložila svůj nárok na uzavření smlouvy o převodu vlastnického práva k bytu, v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí ani v době podání žaloby jí vlastnické právo k bytu ani k dotčenému pozemku ve výše uvedené nemovitosti nesvědčilo. Žalobkyně D) přitom sama v žalobě uvedla, že smlouva o převodu vlastnictví bytu ve shora specifikovaném bytovém domě byla zrušena soudem ke dni 11. 1. 2012, a zároveň netvrdila, že by ji mělo svědčit jiné věcné právo k nemovitosti, na které by měla být žalobou napadeným rozhodnutím zkrácena. Z veřejně dostupných údajů v katastru nemovitostí vyplývá, že ke dni podání žaloby a ani ke dni rozhodnutí zdejšího soudu, nebylo vlastnické právo žalobkyně D) k domu č.p. 1966 či k pozemku p. č. 1959 v k.ú. Smíchov zapsáno, když mezi vlastníky nemovitostí žalobkyně D) uvedena není. Přičemž jak vyplývá z žaloby, žalobkyně si byla této skutečnosti vědoma, neboť uvedla, že vlastníci dotčených nemovitostí není v důsledku protiprávního jednání LBD.

Soud připouští, že žalovaný jednal ve správním řízení s žalobkyní D) jako s účastníkem územního řízení a že předpokladem pro podání žaloby je zásadně účastenství v předcházejícím správním řízení. Okruh účastníků správního řízení však může být proměnlivý, neboť podmínky stanovené pro účastenství musí daná osoba splňovat po celou dobu řízení. Úkolem správního orgánu je tak po celou dobu probíhajícího správního řízení sledovat, zda nedošlo v otázkách účastenství k určitým změnám (srov. Macháčková, J. a kol.: *Stavební zákon. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013). Vzhledem k tomu některé osoby, které při zahájení řízení byly účastníky řízení, v jeho průběhu jimi přestanou být, nebo naopak se v průběhu řízení objeví účastníci noví. Stavební zákon obsahuje vlastní ustanovení o účastnících řízení v § 85. Žalobkyně D) se považuje za účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, jelikož má disponovat právem obdobnému právu vlastnickému. Žalobkyni D) však přímo vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním pozemkům nebo stavbám nesvědčí, jak vyplývá ze shora uvedeného. Žalobkyně D) tak nedisponovala vlastnickým či jiným věcným právem k sousednímu pozemku nebo stavbě, na kterých by mohla být přímo zkrácena, a proto ani nemohla být účastníkem územního řízení. Není přitom rozhodné, že správní orgány žalobkyni D) za účastníka řízení považovaly a jako s účastníkem řízení s ní jednaly, neboť účastenství se posuzuje materiálně, tj. podle obsahu a nikoli formálně (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 Afs 4/2011-64 nebo ze dne 10. 9. 2015, č.j. 7 As 170/2015-47). Soud přitom konstatuje, že případné budoucí vlastnické právo žalobkyně D) k nemovitosti, která se stavebním záměrem, pro nějž je vydáváno územní rozhodnutí, sousedí, nemůže jakkoli založit její účastenství a ani aktivní žalobní legitimaci k podání žaloby v dané věci. Soud dodává, že ani v případě nájemního vztahu k uvedené nemovitosti by nebylo účastenství žalobkyně založeno, neboť stavební zákon v § 85 odst. 3 nájemce bytů, nebytových prostor nebo pozemků jako účastníky výslovně vylučuje.

Tedy žalobkyně D) po soudním zrušení smlouvy o převodu vlastnického práva k bytu již neměla být účastnicí územního řízení, a rovněž tak nemohla být přímo dotčena na svých veřejných subjektivních právech žalobou napadeným rozhodnutím, tudíž není aktivně legitimována k podání žaloby proti rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s.ř.s.

Podle § 65 odst. 2 s.ř.s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-

li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Soud opět poukazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, a to zejména na usnesení ze dne 2.12.2003, č.j. 7 A 56/2002 – 54, publikováno pod č. 162/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu ze dne 23.3.2005, č.j. 6 A 25/2002 – 42, z nichž vyplývá, rozšíření aktivní žalobní legitimace i na účastníky řízení před správním orgánem, kteří nejsou k žalobě legitimováni podle odstavce 1, pokud tvrdí, že byli postupem správního orgánu zkráceni na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Předpokladem pro podání žaloby je účastnictví v předcházejícím správním řízení, což jak již soud uvedl výše, se posuzuje materiálně, tj. dotčená osoba se účastnila správního řízení, protože v něm uplatňovala určitý zájem a zároveň musí tvrdit, že jako účastník předchozího správního řízení byla zkrácena na svých procesních právech.

V dané věci však žalobkyni D) nesvědčí aktivní legitimace ani podle § 65 odst. 2 s.ř.s., neboť své účastnictví v územním i soudním řízení odvozovala od vlastnického práva k bytové jednotce v domě č. p. 1966 v k. ú. Smíchov, které by jí bývalo svědčilo, pokud by LBD dodrželo své závazky. Soud proto jak uvedeno výše dospěl k závěru, že žalobkyně D) od okamžiku soudního zrušení smlouvy o převodu vlastnického práva k bytu, neměla být účastnicí územního řízení. Navíc žalobkyně D) ani v žalobě svou aktivní legitimaci neodůvodnila zkrácením svých procesních práv takovou měrou, že to mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí, nýbrž ji dovozovala z finanční újmy, která by jí vzhledem k žalobou napadenému rozhodnutí vznikla snížením tržní hodnoty bytu.

Soud tak žalobou podanou žalobkyní D) pro nedostatek její aktivní legitimace v dané věci dle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. výrokem pod bodem I. odmítl.

Městský soud v Praze na základě podaných žalob žalobce A), B), C) dále přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobci uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba je důvodná.

Žalobci A), B), C) za zásadní žalobní námitku označili nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro rozpor s § 94 odst. 5 stavebního zákona, neboť žalobou napadené rozhodnutí, bylo vydáno za situace, kdy ke zrušení předchozího územního rozhodnutí došlo po vydání stavebního povolení na stavbu.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 94 odst. 5 stavebního zákona dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává.

Ze správního spisu a z nesporných tvrzení účastníků soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Územní řízení bylo zahájeno podáním žádosti osoby zúčastněné na řízení 1) dne 31. 1. 2008.

Správní orgán I. stupně vydal územní rozhodnutí dne 9. 2. 2009, proti němuž podalo odvolání celkem 13 účastníků řízení. Žalovaný dne 24. 8. 2009 rozhodnutím pod č.j. S-MHMP 370541/2009/OST/Če potvrdil územní rozhodnutí ze dne 9. 2. 2009. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2009 však bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, č.j. 5 Ca 209/2009-118. Kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č.j. 1 As 137/2012 – 59, zamítnuta.

Dne 8. 11. 2010 bylo Úřadem městské části Praha 5, odborem stavebního úřadu, vydáno stavební povolení pro stavbu „Výstavba bytových domů Na Pláni“, pod č.j. OSU Sm.p.1591-54530/2010-Še-R. Stavební povolení bylo částečně změněno a potvrzeno rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy, odbor stavební, ze dne 7. 5. 2012, č.j. S-MHMP 112381/2011/OST/So/Hn.

Poté žalovaný vydal dne 19. 8. 2013 žalobou napadené rozhodnutí, tj. v pořadí již druhé rozhodnutí, jímž potvrdil územní rozhodnutí ze dne 9. 2. 2009.

Ze zjištěného skutkového stavu tedy jednoznačně vyplývá, že ke zrušení pravomocného rozhodnutí o odvolání proti územnímu rozhodnutí ze dne 24. 8. 2009, pod č.j. S-MHMP 370541/2009/OST/Če, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, č.j. 5 Ca 209/2009-118, došlo až poté, co již bylo v mezidobí, dne 8. 11. 2010, vydáno stavebního povolení ke stavbě“, pod č.j. OSU Sm.p.1591-54530/2010-Še-R, které bylo částečně změněno a potvrzeno rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy, odbor stavební, ze dne 7. 5. 2012, č.j. S-MHMP 112381/2011/OST/So/Hn.

Klíčovým pro právní posouzení dané věci je výklad § 94 odst. 5 stavebního zákona. Nejvyšší správní soud k tomu v rozhodnutí ze dne 10. 10. 2014, č.j. 5 As 6/2013-97, že „v důsledku § 94 odst. 5 stavebního zákona v případě, že je pravomocné územní rozhodnutí soudem či jiným příslušným orgánem zrušeno po povolení stavby, již územní řízení nemůže pokračovat“.

Došlo-li ke zrušení územního rozhodnutí poté, co bylo vydáno stavební povolení, územní rozhodnutí se již znovu nevydává a řízení je správní orgán, a to i orgán odvolací povinen zastavit, jelikož se žádost v důsledku naplnění podmínek § 94 odst. 5 stavebního zákona stala zcela zjevně bezpředmětnou.

V dané věci není mezi účastníky sporu o tom, že stavební povolení bylo vydáno na základě tehdy pravomocného územního rozhodnutí. Přičemž následně právní moc tohoto podkladového územního rozhodnutí po vydání stavebního povolení zanikla zrušením rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2009 pod č.j. S-MHMP 370541/2009/OST/Če, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, č.j. 5 Ca 209/2009-118. Soud pouze podotýká, že správní řízení konané před správním orgánem I. stupně i před odvolacím správním orgánem tvoří jeden celek. Je tak zřejmé, že v dané věci byly naplněny zákonem stanovené podmínky v § 94 odst. 5 stavebního zákona, když po vydání stavebního povolení došlo ke zrušení pravomocného územního rozhodnutí. Tím, že žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím nepravomocné územní rozhodnutí potvrdil, postupoval v rozporu s § 94 odst. 5 stavebního zákona.

Jelikož soud shledal zásadní procesní pochybení na straně žalovaného, jež mělo za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, nepřistoupil pro nadbytečnost k vypořádání dalších žalobních námitek.

Žalobci A), B) C) tedy se svými žalobními námitkami uspěli, proto soud žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci A), B) a C) měli ve věcech úspěch, a žalovaný je tak povinen zaplatit jim náklady řízení, které sestávají ze zaplacených soudních poplatků, tj. 3 x 3.000,- (celkem 9.000,- Kč), z odměny advokáta za poskytnuté úkony právní služby a z náhrady hotových výdajů vynaložených v souvislosti s těmito úkony. Jelikož soud spojil všechny tři žaloby ke společnému projednání, postupoval při rozhodování o náhradě nákladů řízení podle § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (*Při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí.*) Zástupce poskytl žalobcům tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7, § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu – převzetí zastoupení, podání žaloby, podání repliky, odměna za zastoupení tří žalobců tak činí 3 x 7.100,-, tj. celkem 21.300,- Kč, k tomu je třeba připočíst náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 7 x 300,- Kč, tj. celkem 2.100 Kč (první dva úkony právní služby totiž poskytl zástupce ještě před spojením věcí), celkem tedy 32.400,- Kč. Advokát žalobců je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 4.914,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celková výše nákladů, které žalobcům A), B), C) v tomto řízení vznikly, činí 37.314,- Kč. Soud proto uložil žalovanému ve výroku III. rozhodnutí povinnost zaplatit žalobcům A), B), C) náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobců A), B), C) JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta.

O nákladech řízení žalobkyně D) soud rozhodl ve výroku pod bodem IV. rozhodnutí podle § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žalobkyně D) nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Osoby zúčastněné na řízení by měly právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); k tomu ale v této věci nedošlo, soud proto rozhodl o nákladech osob zúčastněných na řízení tak, že jim právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

O vrácení soudního poplatku ve výši 3 000,- Kč zaplaceného žalobkyní D) z podané žaloby soud rozhodl ve výroku pod bodem VI. rozhodnutí podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Zároveň soud vyzval žalobkyni D) ve výroku pod bodem VII. rozhodnutí k poskytnutí součinnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. srpna 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v . r .
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková